

Az Elnök már órák óta az íróasztalánál, a bontatlan „Szigorúan bizalmas” feliratú kartonpapír-dobozra hajtván a fejét aludt. A reggeli napfény egyre élesebben tűzött a szobába, és ez végre felébresztette az Elnököt – ha már a biztonsági szolgálat emberei nem mertek bejönni, arra gondolva, hogy talán éppen most tanulmányozza a doboz tartalmát: a több száz oldalnyi szakértői jelentést, amely egy esetleges globális háború elleni és melletti érveket sorakoztatott fel, felsorolva a lehetséges kimeneteket.

Az Elnök előző este valóban a jelentés tanulmányozására jött a dolgozószobába, de az előzőleg elfogyasztott fenséges és tartalmas vacsora – no meg a pár pohár különleges vörösbor – hatására elbóbiskolt a jelentést tartalmazó papírdoboz felett, még mielőtt kibontva egy pillantást vetett volna a tartalmára. Ahogy most felébredt, egy nagy ásítás után tétován megfogta a dobozt, de aztán mégis elengedte, legyintett egyet és az asztalfiókból inkább elővette a tarot kártyát. Szórakozottan megkeverte a paklit, lefelé fordítva szétterítette az asztalon a lapokat, és találomra húzott közülük egyet. Felfordítva maga elé helyezte az asztalra a kiválasztott lapot, és alaposan megszemlélte.

A kártyalapon egy csontvázfigura látszódott, egy nagy kaszával a kezében, alatta pedig a felirat: „Halál”. Az Elnök hümmögött egyet, majd felemelte a telefont és beleszólt: „Alaposan megfontoltam a dolgot. Támadunk!” Ezután letette a telefont, és a másik asztalfiókból kiemelt egy kis páncélkazettát. Beütötte rajta a kódot, kinyitotta a fedelét, majd jó erősen, hosszan megnyomta a kazettában lévő kis készülék nagy piros gombját.

Ekkor – több száz kilométerre onnét – az atomtöltetet tartalmazó rakéták silói aktiválódtak.